

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **E. E.**
zastoupen advokátkou Mgr. Bohuslavou Bartheldyovou
sídlem Ponávka 185/2, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 10. 2019, čj. MV-123042-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 10. 2019, čj. MV-123042-4/SO-2019, se **ruší** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám jeho advokátky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), rozhodnutím ze dne 6. 8. 2019 podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu, jelikož byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců a stanovilo mu lhůtu k vycestování. Ministerstvo v rozhodnutí posoudilo rovněž otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí a uzavřelo, že z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je rozhodnutí přijatelné.

2. Proti zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání a v nynějším řízení napadá rozhodnutí žalované, kterým bylo o jeho odvolání rozhodnuto. Žalovaná se ztotožnila s názorem ministerstva, tudíž odvolání zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

II. Shrnutí žaloby a jejího doplnění

3. Žalobce uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti rozhodnutí. Při takovém výkladu by tato podmínka nemohla nikdy být důvodem, pro který by nebylo možné trvalý pobyt zrušit.
4. Žalobce se v České republice zdržuje od předškolního věku a absolvoval zde veškeré vzdělání i pracovní zkušenosti. V České republice má pevné rodinné vazby, nachází se tu členové jeho primární rodiny (matka) i členové jeho vlastní rodiny (manželka s nezletilým synem) a jeho nezletilá dcera z předchozího vztahu, vůči které má vyživovací povinnost. Vztahy jsou intenzivní a pozitivní. Rodina žalobce má k území České republiky i majetkové vazby a vazby pracovní, žalobce se před výkonem trestu živil jako živnostník v oboru tesařství a hydroizolace. Žalobce jen s obtížemi ovládá mongolštinu, členové jeho domácnosti jazyk neovládají vůbec.
5. Žalovaný k nadneseným skutečnostem uvedl v konečném důsledku jen to, že se žalobce dopustil úmyslné trestné činnosti, tudíž jeho rodinnou situaci a soukromý život nelze zohlednit. Pokud bude žalobce nucen setrvale žít mimo Českou republiku, dojde k narušení práva nezletilých dětí na výchovné působení otce. Případné návštěvy jsou komplikovány vzájemnou vízovou povinností.
6. Závěrem poukázal na to, že bylo nutno zohlednit, jak se ke své minulosti a k výkonu trestu odnětí svobody staví. Žalobce byl dne 11. 6. 2019 přeražen, neboť plní své povinnosti plynoucí z programu zacházení a byl vícekrát kázeňsky odměněn. Lze předpokládat, že protiprávní jednání se nebude opakovat. Pokud žalovaný uvádí, že první pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody nezaručuje budoucí řádné chování, jedná se o rezignaci státu na vězeňský systém.
7. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Dne 12. 5. 2021 soud obdržel doplnění žaloby. Žalobce zde rozsáhle citoval z nálezů Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. K tomu uvedl, že se toto rozhodnutí na něho vztahuje, neboť žalovaný se nezabýval jeho trestnou činností, jeho osobou a postojem ke spáchané trestné činnosti. Doplnil, že nemíní bagatelizovat svou trestnou činnost a popírat svoji odpovědnost. Dle jeho názoru by však mělo být přihlédnuto k tomu, jak se ke své minulosti a k výkonu trestu staví. Žalobce je ve výkonu trestu poprvé, své protiprávní činnosti lituje a své jednání se snaží napravit. Řádně plní své povinnosti, byl vícekrát kázeňsky odměněn, lze se důvodně domnívat, že se pod vlivem působení trestu nepodmíněného odnětí svobody jeho jednání nebude opakovat.

III. Shrnutí vyjádření žalované

8. Žalovaná odkázala na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrvala na svém názoru. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že se žalobce trestné činnosti dopouštěl opakovaně. Správní orgán při hodnocení přiměřenosti vždy vychází z konkrétních okolností věci. Skutečnost, že se žalobce podrobuje výchovnému působení trestních opatření, nic nemění na tom, že byl pravomocně odsouzen za trestnou činnost, které se dopustil. Žalobci není bez dalšího odepřen vstup na území České republiky, tudíž má možnost se s dětmi stýkat a participovat na jejich výchově a péči.
9. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
10. K doplnění žaloby žalovaná uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů posuzovaly věc podle skutkového stavu platného ke dni vydání rozhodnutí. Dle jejího názoru žalobce nesprávně zaměňuje napadené rozhodnutí se správním vyhoštěním. Žalobci nebyl napadeným rozhodnutím zakázán pobyt na území, ani realizace rodinného života. Byla stanovena lhůta k vycestování, nevylučuj však jeho návrat. Odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 7. 2020, č.j. 30A 191/2017-92.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované a rozhodnutí ministerstva vydané v prvním stupni, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
12. Spor mezi účastníky spočívá v posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do rodinného a soukromého života žalobce.
13. Dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Dle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Z citovaného ustanovení i relevantní judikatury vyplývá, že hledání odpovědi na otázku (ne)přiměřenosti dopadů rozhodnutí do (soukromého a rodinného) života cizince je poměřováním „něčeho k něčemu“. Na jedné straně vystupuje veřejný zájem na vydání příslušného rozhodnutí (v tomto případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu), jehož intenzita odpovídá závažnosti jednání, které vedlo k zahájení příslušného řízení (v

tomto případě trestná činnost cizince); na druhé straně je poměřována míra dotčení soukromého a rodinného života cizince. Odpovědnost za správnou „kvantifikaci“ dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizince leží z velké části na jeho bedrech, jelikož mu lze klást k tíži, pokud nevyvíjí za tímto účelem dostatečnou součinnost. V závěru tohoto procesu by měly být obě „veličiny“ porovnány a výsledkem by měl být přesvědčivě odůvodněný závěr – buď je rozhodnutí vzhledem ke všem okolnostem věci přiměřené, nebo jej vydat nelze, jelikož by přiměřené z hlediska dopadů nebylo.

16. Současně lze poukázat na to, že obecný test přiměřenosti provedl již zákonodárce, když vymezil v ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců případy, v nichž povinnost posuzovat přiměřenost dopadů explicitně nestanoví, oproti § 77 odst. 2, kde je tento požadavek výslovně stanoven. Uvedené však neplatí bez výjimky (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39), nicméně v nynějším případě není sporné, že otázka přiměřenosti měla být zvažována.
17. K zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu došlo v návaznosti na odsouzení žalobce rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 29. 11. 2017, čj. 2 T 90/2017-124, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2018, čj. 9 To 96/2018-148, za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákoník“) a za přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Mezi účastníky není sporu o tom, že výše uvedené pravomocné odsouzení naplňuje formální podmínku uvedenou v ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a je kvalifikovaným důvodem pro zrušení platnosti trvalého pobytu. Vzhledem k posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí je nutno vážit i relevantní okolnosti odsouzení, zejména konkrétní skutkový děj, za který byl žalobce odsouzen. V citovaném případě žalobce dne 11. 2. 2017 před přivolanou hlídkou Policie České republiky v době kolem 02:29 hodin udeřil jedním silným úderem poškozeného a způsobil mu zranění vyžadující hospitalizaci (4 dny) a vedoucí k znesnadnění obvyklého způsobu života po dobu delší 7 dnů. Z odůvodnění je dále zjevné, že oba aktéři byli pod vlivem alkoholu a žalobce měl být poškozeným provokován.
18. Současně je k výše popsanému skutku třeba dodat, že žalobce se uvedeného jednání dopustil, přestože již byl za obdobné jednání dříve víckrát odsouzen a nacházel se v prodloužené zkušební době jednoho odsouzení (stanovena na období 10. 10. 2013 až 10. 10. 2018) a zkušební době druhého odsouzení (stanovena na období 20. 1. 2016 až 20. 1. 2021).
19. Veřejný zájem na zrušení platnosti povolení trvalého pobytu žalobce dále posiluje nastíněná trestněprávní minulost žalobce, resp. jeho recidivní trestněprávní chování.
20. V pořadí nejstarší odsouzení žalobce bylo amnestováno a na žalobce se tudíž hledí, jako by v tomto případě nebyl odsouzen. Z hlediska hodnocení jeho osoby však lze k okolnostem tohoto odsouzení přihlídnout. Věc byla řešena trestním příkazem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 28. 3. 2012, čj. 2 T 31/2012-50, a skutkový děj spočíval v tom, že žalobce dne 21. 1. 2012 ve 02:45 hodin po předchozí slovní rozepři napadl poškozeného opakovanými údery pěstí do hlavy, což vedlo k hospitalizaci poškozeného (4 dny) a pracovní neschopnosti (měsíc).
21. Dále byl žalobce odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 19. 9. 2013, sp. zn. 1 T 72/2013, pro přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a

přechin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství. Jednání spočívalo v tom, že dne 28. 6. 2012 kolem 2 hodiny ráno před barem napadl poškozeného silným úderem pěstí a následně poškozeného s dalšími spolupachateli kopali nejméně desetkrát do oblasti hlavy.

22. Dále byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 20. 1. 2016, čj. 1 T 81/2015-261, pro pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný a přechin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce v tomto případě dne 27. 10. 2013 kolem 02:30 hodin napadl poškozeného nejprve odstrčením a následnými opakovanými údery pěstí a kopy do oblasti hlavy, přičemž poškozený chvíli bezvládně ležel na zemi a následně byl převezen do nemocnice, kde byl ošetřen s pohmožděninami v obličeji. Usnesením ze dne 31. 8. 2018 bylo rozhodnuto, že žalobce původně podmíněně odložený trest odnětí svobody v délce 3 let vykoná, jelikož se ve zkušební době dopustil další násilné činnosti, za kterou byl odsouzen (jde o skutek, za který byl postihnut výše citovaným rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 29. 11. 2017, čj. 2 T 90/2017-124, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2018, čj. 9 To 96/2018-148).
23. Z oblasti rodinného a soukromého života žalobce byly shromážděny podklady, ze kterých vyplývá, že na území České republiky přebývá od roku 1997, absolvoval zde veškeré vzdělání (zakončené středním vzděláním s výučním listem v oboru automechanik) a živil se jako živnostník v oboru tesařství a hydroizolace, přičemž z titulu podnikání neměl žádné dluhy vůči státu. Žalobce vedl rodinou domácnost – žil v dvougeneračním domě, kde bydlela i jeho matka (spoluvlastnice nemovitosti), se svou manželkou (manželství uzavřeno v roce 2016) a s jejich nezletilým synem (narozen v roce 2013). Z předchozího vztahu má žalobce nezletilou dceru (narozená v roce 2012), s níž také udržuje vztahy. Manželka i obě děti jej dle jeho tvrzení pravidelně navštěvují ve výkonu trestu, v němž se nachází od 6. 6. 2018 (plánovaný konec byl stanoven na den 6. 4. 2022). Výše uvedené skutečnosti nebyly správními orgány v řízení nijak rozporovány a lze z nich vycházet. Rodinný život žalobce soud dle dostupných podkladů považuje za zcela reálný, tudíž důkazní návrh žalobce na výslech jeho manželky považuje za nadbytečný.
24. Z hlediska osobních vazeb žalobce na území České republiky je třeba vyzdvihnout, že zde žil do výkonu trestu odnětí svobody bezmála 21 let, což představuje většinu jeho života (před nástupem k výkonu trestu bylo žalobci 31 let). Absolvoval zde celou povinnou školní docházku, vyučil se v oboru automechanik, vykonával zde řádně podnikatelskou činnost a založil rodinu, se kterou žil ve společné domácnosti. Již tyto okolnosti samy o sobě indikují výrazně oslabené pouto k zemi původu, nadto v nynější věci nebylo zjištěno nic, co by svědčilo o opaku. Žalobce u výslechu uvedl, že Mongolsko navštívil cca před 5 lety (tedy vzhledem k datu výslechu jde cca o rok 2014), mongolsky téměř neumí a s příbuznými v zemi se nestýká (otec zemřel, sourozence nemá a s příbuznými ze strany otce a matky se nevidá). Vztah žalobce k zemi původu tedy lze považovat za velmi nepatrný, nicméně jde o člověka nacházejícího se v produktivním věku, ve kterém je integrace v jeho zemi původu reálně představitelná.
25. Správní orgány se uvedené skutečnosti nepokoušely nijak vyvrátit, takže svá rozhodnutí založily výhradně na úvaze, že vzhledem k vlastní trestné činnosti se žalobce nemůže dovolávat nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu. K tomu soud dodává, že v obecné rovině je skutečně třeba vycházet

z toho, že cizinec je sám hlavním strůjcem svého problému, dopouštěl-li se trestné činnosti, přičemž je zcela logické, že v takovém případě musí počítat se všemi negativními následky. Proto je zcela přiléhavé hodnotit otázku přiměřenosti dopadů do života cizince poměrně přísným pohledem. Soud však po pečlivém zhodnocení okolností nynější věci dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované neobstojí, jelikož se spokojila pouze s obecnými paušálními závěry, které však situaci žalobce neodpovídají, resp. otázku přiměřenosti rozhodnutí nevypořádala přiléhavě.

26. Trestní minulost žalobce jednoznačně působí v jeho neprospěch a tuto skutečnost nelze v žádném případě brát na lehkou váhu. Žalobce svým jednáním postupně prokázal, že na něj dříve uložené podmíněné tresty nepůsobily dostatečně výchovně, o čemž zcela zřejmě svědčí skutečnost, že se další trestné činnosti dopustil ve zkušební době. Trestná činnost žalobce byla vždy v zásadě obdobného charakteru, odehrála se v nočních hodinách a vždy byla zřejmě prostředkem k řešení určitého konfliktu. Žalobce lze považovat za osobu, která má sklony k agresivitě, pravděpodobně zejména v kombinaci s alkoholem, přičemž v některých případech byla jeho úroveň agresivity taková, že jej lze nepochybně považovat za osobu, která může být pro své okolí nebezpečná. Soud nicméně dospěl k závěru, že je nutno přiznat určitou důležitost tomu, že se žalobce nyní nachází v prvním faktickém výkonu trestu odnětí svobody a není vyloučeno, že na něj trest bude pozitivně výchovně působit a žalobce se do budoucna obdobných rizikových situací vyvaruje zcela. Trestná činnost žalobce totiž nemá trvalý charakter (šlo o 4 jednorázové agresivní útoky v letech 2012 až 2017), nijak nevyniká svou sofistikovaností a jejím primárním účelem není obcházet společenský systém – jedná se tedy o typově odlišnou trestnou činnost, oproti té, která je převážně řešena v judikatuře citované žalovanou. Tato odlišnost je dle soudu podstatná a nebyla nijak reflektována.
27. Dle soudu proto neobstojí argument, že správní orgány nemohly přihlédnout k chování žalobce ve výkonu trestu. Vzhledem k typu trestné činnosti platí dle soudu přesně opačný závěr, jelikož zhodnocení působení trestu může být právě oním klíčovým argumentem, který rozhodne o míře veřejného zájmu na tom, aby žalobce nadále nedisponoval povolením k trvalému pobytu. Žalovaná svůj názor zdůvodnila odkazem na závěry z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2013-56, a ze dne 23. 3. 2017, čj. 2 Azs 50/2017-45, přičemž v obou případech šlo o zcela typově odlišnou trestnou činnost (dlouhodobý prodej návykových látek, v případě prvního rozsudku i osobám mladším 18 let). V nynějším případě takové paušální závěry nemají uplatnění a k chování žalobce ve výkonu trestu mělo být (vzhledem k tomu, že žalobce tímto způsobem ve správním řízení argumentoval) nepochybně přihlédnuto. Rozhodnutí žalované je v této části založeno na nesprávném východisku a v důsledku toho také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
28. Pro úplnost soud odkazuje ještě na kritéria „přiměřenosti“ vyvozená v rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, mezi nimiž se nachází i chování cizince v době, která uplynula od spáchání příslušného trestného činu (srov. shrnutí v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, čj. 5 Azs 404/2019-28, bod 33).
29. Ohledně argumentace nejlepším zájmem dítěte se soud ztotožnil s žalovanou, jelikož Úmluva o právech dítěte počítá s možností pobytu dítěte a rodiče ve dvou odlišných státech. Správní orgány přitom k této otázce uvedly alespoň v nezbytném rozsahu to, že žádné z nezletilých dětí není na žalobci pobytově závislé, tudíž zůstanou se svými

matkami. Pouze na okraj soud k potenciálnímu kontaktu žalobce s nezletilými dětmi a manželkou prostřednictvím jiných pobytových titulů odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, čj. 5 Azs 28/2020-38, *správní orgány pochybily, když se i v nyní posuzované věci spokojily s pouhým konstatováním, že stěžovatel má v případě zrušení platnosti stávajícího povolení k trvalému pobytu možnost požádat o vydání nového pobytového oprávnění, aniž by se zabývaly tím, zda má taková žádost o jiný (byť i pro stěžovatele méně výhodný) pobytový titul, s ohledem na důvod, pro nějž bylo stěžovateli odňato oprávnění k trvalému pobytu, vůbec reálnou šanci k úspěchu.*

30. Dle soudu je případ žalobce značně hraniční povahy, jelikož se dopustil opakovaně trestné činnosti, kterou nelze označit za marginální, naopak v některých případech byly jeho útoky brutálního charakteru a jednoznačně svědčí o tom, že žalobce může být svému okolí značně nebezpečný. Na druhou stranu v jeho případě nelze odhlédnout od toho, že žalobce na území České republiky žije již od útlého věku a má zde rodinné a pracovní vazby. V nynější věci skutečně není jednoznačné, zda je zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu již opatřením nezbytným (z hlediska jeho dopadů do života žalobce) nebo lze očekávat pozitivní výchovný účinek trestu, který se projeví i v chování žalobce. Ponechání povolení k trvalému pobytu v platnosti přitom nelze chápat jako „nečinné přihlížení správních orgánů“, jak ve svém rozhodnutí uvádí ministerstvo, jelikož žalobce byl za své jednání trestán v rovině trestního práva.
31. Na druhou stranu nutno zdůraznit, že kvalita rodinných a pracovních vztahů žalobci negarantuje žádnou „imunitu“ či nedotknutelnost jeho nynějšího pobytového oprávnění. Pokud by žalobce v tomto řízení nakonec povolení k trvalému pobytu zbaven nebyl, bude na svých bedrech nést o to větší zodpovědnost za své budoucí jednání, kterým může způsobit závažné a nevratné následky nejenom na zdraví ostatních osob, ale rovněž může tímto způsobem negativně zasáhnout, či zcela zmařit svůj rodinný život, který už tak bude výkonem několikaletého trestu odnětí svobody jistě poznamenán.
32. Zcela závěrem soud podotýká, že z rozhodnutí ministerstva vyplývá, že s žalobcem již v minulosti bylo řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu vedeno, nicméně bylo zastaveno. Ze spisu, ani z obsahu odůvodnění nejsou zřejmé žádné další podrobnosti týkající se tohoto řízení. Není však vyloučeno, že i tato skutečnost bude hrát v posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí svou roli, bude-li náležitě zdůvodněna.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud vzhledem k výše zjištěnému napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost v souladu s § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázána vysloveným právním názorem. Žalovaná zejména vezme v potaz i možné výchovné působení trestu a zhodnotí chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Tyto okolnosti dá do kontextu svých úvah o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, tak aby její rozhodnutí odpovídalo všem specifickým nynější věci.
34. O náhradě nákladů soudního řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobce měl ve věci plný úspěch, tudíž má proti žalované právo na náhradu nákladů řízení, které tvoří zaplacený soudní poplatek (3 000 Kč) a odměna advokátky žalobce. Odměna advokátky byla stanovena v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 soudního řádu správního podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přičemž ve věci učinila celkem dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a jejího doplnění). Odměna za úkony (3 x 3 100 Kč) a náhrada hotových výdajů (3 x 300 Kč) byla ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty (21 %), tedy o 1 428 Kč. Celkem náklady řízení žalobce činí 15 342 Kč. Soud žalované určil k zaplacení přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. září 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu